

CHƯƠNG THỨ BỐN MƯƠI BỐN

MÙA THÂM KẾ ĐỘC

Hồ Thiết Hoa cau mày:

-Nàng làm thế để làm gì?

Tiểu Phi giải thích:

-Nếu chúng ta liên kết với Quy Tư Vương thì đương nhiên trở thành đối lập của nàng, và như vậy là đại bất lợi cho nàng. Cho nên nàng làm thế là để ly gián chúng ta với Quy Tư Vương biến chúng ta thành cừu nhân của Quy Tư Vương. Nàng biết dù người biện minh cách nào cũng chẳng ai tin cho người và nếu người giận quá bỏ đi, thì chắc chắn là người phải chết giữa sa mạc.

Hồ Thiết Hoa lấp bắp:

-Thế thì... nàng là... là...

Tiểu Phi gần từng tiếng:

-Rất có thể là Thạch Quan Âm.

Hồ Thiết Hoa nghe điện lạnh chạm vào mình.

Tiểu Phi tiếp:

-Nghe nói bà ấy là con người đẹp nhất trên thế gian, tuổi đã cao nhưng nhờ có bí thuật, nên bà ấy giữ được nhan sắc như lúc thanh xuân. Hà huống trong đêm tối, mà người thì say khướt, làm sao phân biệt được già với trẻ!

Hồ Thiết Hoa đưa tay ôm mặt kêu lên:

-Trời ơi! Ta lấy phải một bà già!

Rồi y ngất xỉu.

Họ đã vào lều, và Hồ Thiết Hoa ngã đứng trên giường, đè lên mình Cơ Băng Nhạn vẫn còn ngủ say như chết trong chăn.

Cơ Băng Nhạn không hề thức dậy, mặc dù Hồ Thiết Hoa đè nặng.

Tiểu Phi biến sắc.

Chàng vội kéo Hồ Thiết Hoa đứng lên, rồi cả hai nhìn nhau, lại nhìn chiếc giường.

Bỗng Hồ Thiết Hoa giật mạnh chiếc chăn quăng vào một góc.

Nào có phải Cơ Băng Nhạn nằm đó! Cơ Băng Nhạn đi đâu?

Kẻ đang nằm đây, là một võ sĩ của Quy Tư Vương, hẳn còn vận bộ y phục mới của đêm rồi, bộ y phục dự lễ.

Hồ Thiết Hoa chụp hắt, lên cao giọng hỏi:

-Người nói mau, tại sao người lại nằm đây?

Võ sĩ như không có xương, thân thể hần mềm nhũn. Hấn không đập, không mở mắt.

Tiểu Phi cau mày:

-Hấn bị điểm huyết ngũ!

Hồ Thiết Hoa đưa tay kia điểm khai huyết đạo.

Đoạn y tiếp tục hỏi:

-Tại sao người nằm đây?

Võ sĩ mở mắt không đáp mà lại kêu lên thất thanh:

-Tại sao tôi lại ở đây? Việc gì lạ thế?

Hồ Thiết Hoa nổi giận:

-Việc gì? Việc gì thì người biết lạy, chứ hỏi ai?

Võ sĩ lắc đầu. Hấn còn say, nghe đầu nặng nhức. Hấn đưa tay cốc cốc lên đầu năm bảy lượt.

Sau cùng, như đã tỉnh, hấn bèn to tiếng thốt:

-Tôi nhớ rồi! Đêm qua uống rượu quá nhiều, rồi đi tiểu tiện, xong rồi định về lầu ngủ luôn. Bất ngờ đi ngang qua đây, bỗng có người đẩy tôi vào lầu. Từ đó tôi không còn biết chi nữa!

Hồ Thiết Hoa hỏi:

-Ai đẩy người vào đây?

Võ sĩ đáp:

-Người đó xuất thủ nhanh quá, tôi lại say nên vô phương nhận diện!

Hồ Thiết Hoa lại hét:

-Vô lý! Vô lý!

Y đưa tay lên, định tát vào mặt võ sĩ.

Tiểu Phi ngăn lại:

-Cho hấn đi đi!

Hồ Thiết Hoa không muốn buông tha võ sĩ ngay, song phải chiều theo ý của Tiểu Phi.

Võ sĩ rơi xuống đất, vụt đứng dậy, chạy đi liền.

Hồ Thiết Hoa dậm chân:

-Tiểu tử đó đồng mưu với Thạch Quan Âm! Chẳng biết Tử Công Kê...

Bỗng y nhận ra, trong phút giây này, nói đến tiếng tử e bất thường nên y vội chữa:

-Lão Cơ đã sa vào tay kẻ nào đó rồi! Kẻ đó cho võ sĩ vào đây, trám lỗ trống cho chúng ta đừng ngờ sớm! Tiểu Phi lắc đầu:

-Gã võ sĩ bị điểm huyết, vừa được giải cứu là tỉnh liền, như vậy người điểm huyết hấn có thủ pháp không làm thương tổn tinh thần của đối phương. Thủ pháp đó, chỉ có một Cơ Băng Nhạn biết mà thôi!

Hồ Thiết Hoa trở mặt:

-Người nói... người nói tiểu tử đó bị lão Cơ điểm huyết?

Tiểu Phi gật đầu:

-Đúng!

Hồ Thiết Hoa dặm chân:

-Tại sao Tử Công Kê làm như thế? Trong tình thế này, hắn còn lòng dạ đùa cợt à? Còn hắn, hắn đi đâu?

Bây giờ, y không còn cố kỵ cái tiếng tử nữa.

Tiểu Phi thở dài, nhếch nụ cười khổ:

-Người tưởng lão Cơ trầm tĩnh lắm sao? Thực ra, hắn là con người mặt lạnh mà lòng nóng, hắn nóng nảy không kém người đâu! Đêm rồi, ta bảo hắn để cái tên đối đầu lợi hại đó cho ta, hắn không nói gì, song ta biết là hắn không phục. Ta đoán là hắn đi tìm tên đó để so tài!

Hồ Thiết Hoa cau mày:

-Song biết tên đó ở đâu mà hắn đi tìm?

Tiểu Phi lại thở dài:

-Tư đồ Lưu Tinh đã chỉ rõ phương hướng, tự nhiên Cơ Băng Nhận phải tìm ra!

Hồ Thiết Hoa suy nghĩ một chút, vội quay mình lchạy ra ngoài.

Tiểu Phi nắm y lại hỏi:

-Người địnhhk làm gì?

Hồ Thiết Hoa dặm chân:

-Chắc gì Cơ Băng Nhận là đối thủ của tiểu tử đó? Ta phải tiếp trợ hắn!

Tiểu Phi hừ một tiếng:

-Người quên những gì đã hứa vừa rồi với người ta à?

Hồ Thiết Hoa lại dặm chân:

-Thế thì ta phải làm sao?

Tiểu Phi lạnh lùng:

-Còn làm sao? Người phải ở đây, để ta đi.

Hồ Thiết Hoa trố mắt:

-Ba chúng ta, phân tán mỗi người một nơi, nếu Thạch Quan Âm bất thần...

Tiểu Phi mỉm cười:

-Một đêm chồng vợ bằng ân nghĩa ba năm! Lẽ nào bà ta sát hại người ngay sau đêm tân hôn?

Hồ Thiết Hoa đỏ mặt hét lên:

-Lão xú trùn, nếu người muốn đùa, trước hết hãy để ta thí mạng với người.

Tiểu Phi cười nhẹ:

-Cái ý của bà ta như thế này: bà ấy không tiếc gì mang thân xác đến hiến cho người, chẳng qua để thực hiện cái kế ly gián giữa chúng ta và Quy Tư Vương, chứ chẳng muốn xuất hiện đối đầu với chúng ta, bà ấy biết rõ chúng ta không phải là những người dễ chạm!

Hồ Thiết Hoa bữu môi:

-Hừ!

Tiểu Phi vỗ nhẹ tay lên đầu vai y:

-Người cứ ở đây, buồn thì uống rượu, ta đi một chốc trở lại liền!

Tiểu Phi đi rồi, người khổng lồ Côn Di bước vào.

Hồ Thiết Hoa trừng mắt:

-Người đến đây làm gì?

Côn Di đưa tay che ngực trừng mắt lại không đáp.

Hồ Thiết Hoa gằn giọng:

-Người đến để canh chừng ta?

Côn Di buông gọn:

-Ừ !

Hồ Thiết Hoa cười lớn:

-Ta nói không đi là không đi. Ta muốn đi, liệu người giữ nổi ta chăng?

Câu nói vừa buông dứt, tay y đánh tới. Côn Di đưa bàn tay to bằng cánh quạt, chụp tay y. Hồ Thiết Hoa đảo bàn tay, lòn dưới nách gã.

Côn Di xem thì như thép đúc thành người, tưởng chừng búa đập cũng chẳng đau, thế mà bị tay Hồ Thiết Hoa thọt vào phải nhột.

Hồ Thiết Hoa bật cười sảng sặc, gập lưng mà cười. Côn Di ngọt quá, cũng bật cười, uốn mình lại mà cười.

Hồ Thiết Hoa nghiêng vai, ưỡn tới. Thân hình hơn hai trăm cân của Côn Di bị bắn tung ra ngoài lều.

Rồi Hồ Thiết Hoa vỗ tay bôm bốp, hét to:

-Rượu! Mang đến đây cho ta! Các người muốn ta ở lại, tất phải cung cấp đầy đủ cho ta, ăn ngon, uống ngon, không ngon là ta đi liền, thiếu thốn là ta đi liền!

oOo

Tuy đối thoại với Hồ Thiết Hoa, Tiểu Phi cười vui, song ra đi rồi một mình trên dặm đường, chàng lo nghĩ nặng nề.

Dù rằng chàng đã khám phá ra âm mưu của Thạch Quân Âm, nhưng chàng không sao giải toả được sự nghi ngờ nơi tâm tư của lão Vương gia, chàng không nắm được một chứng minh cụ thể nào.

Chàng cũng biết là Thạch Quan Âm đang có mặt trong vùng phụ cận, song làm sao biết được bà ta thực sự ở tại địa điểm nào? Hà hướng, kế đầu tiên thất bại, bà ta sẽ thực hiện kế thứ hai, bà cứ ở trong bóng tối, hành động, bà còn trăm ngàn kế khác, như vậy chàng làm sao phòng bị kịp?

Trừ ra, chàng và hai bằng hữu rời sa mạc, trở lại Trung Nguyên thì mọi việc đều êm. Nhưng chàng làm sao trốn tránh bà ta được? Mà chàng sợ gì đến nỗi phải trốn tránh?

Tiểu Phiên đã chết rồi, Thách Đà thì mất tung, Hồ Thiết Hoa mang oan uổng nặng nề, Cơ Bạng Nhận đang liều thân xâm nhập vào hang cọp, rồi còn cái việc quan trọng, mục đích của chuyến viễn hành tận sa mạc này, là cứu nạn Lý Hồng Xuân, Tống Diêm Nhi, Tô Dung Dung!

Ra đi tất cả năm người, nay một chết, một mất, một oan, một nguy, ba còn thọ nạn thì không kể, chàng có thể nào nhận bại mà bỏ cuộc chẳng?

Hiện tại, bầu tâm sự của chàng to như biển, nặng như núi. Thêm vào đó, chẳng những chàng phải tự bảo vệ, phải cứu nạn mọi người, phải ứng phó cho mọi người, chàng còn bảo vệ sanh mạng cho cha con Quy Tư Vương.

Bọn vệ sĩ của lão Vương gia, chung quy chỉ là lũ vô dụng, có giúp ích gì cho Vương gia đâu?

Dù sao chàng cũng không thể để cha con Quy Tư Vương chết nơi tay đối phương.

Lại còn cái việc Tỳ Bà Công Chúa nửa đêm ra tận cội cây tìm chàng, làm cái trò trong dâu trên bực, nàng có ý tứ gì? Nàng có âm mưu gì chẳng, nên định dụ chàng với sắc dục? Nàng muốn cầm chân chàng, không cho chàng dòm ngó đến sự việc gì khác?

Những sự việc trong đêm rồi, hay những sự việc trong tương lại?

Tiểu Phi thở dài, quyết định không hề suy nghĩ vẩn vơ gì đến việc nào khác ngoài việc đi tìm Cơ Bạng Nhận, tiếp tay hấn.

Hắc Hâu Tôn Không, Tư Đồ Lưu Tinh đã nói thế, cả hai chừng như nói sự thật, thì đối phương phải là tay đại tài.

Đành rằng Cơ Bạng Nhận có tính thâm trầm, ứng biến nhanh, mưu mô linh diệu, song luận về võ công, hấn còn kém Hồ Thiết Hoa một bậc.

Tìm một người giữa sa mạc mênh mông, nhìn tận mắt chẳng thấy một chướng ngại như cỏ cây, đồi núi thì dễ chẳng?

Tiểu Phi không dám khinh thường, sợ sai lệch phương hướng, chàng dè dặt tiến tới, thẳng đường mà tiến.

Nơi đây, chẳng có vật gì giúp định hướng cho khách lữ hành, ngoài tâm trí của mình, sai lệch một chút là xa rời đích.

Ánh dương lên cao, không khí chưa nóng, vì cái lạnh còn vương khắp nơi, thái dương phải mất một thời gian mới làm tiêu tan cái lạnh để bắt đầu thiêu đốt như hàng ngày.

Nơi đây không có vạn vật nên cát trắng hứng trọn nhiệt độ biến thành một lò lửa vô hình, nhưng hơn lửa hữu hình.

Tiểu Phi thi triển thuật khinh công thượng thặng của chàng, chạy đi hơn mấy dặm đường, quan sát bốn phía, ánh mắt chàng không bỏ sót đến một hòn sỏi nhỏ. Bỗng có tiếng vo vo vọng đến tai chàng.

Chàng giật mình đảo mắt nhìn về hướng có tiếng động, nhận ra một chiếc nôi từ đâu bay tới.

Giữa sa mạc chung quanh lại không người, nôi đâu mà bay theo gió như thế?

Nôi từ xa bay đến, rồi đáp xuống cát, lăn tròn, gió lửa đi chạm cát kêu soạt soạt.

Tiểu Phi lướt theo, dừng chân chặn chiếc nôi lại, chàng xem một lúc rồi chạy ngược chiều gió cuốn chiếc nôi đến chàng.

Lần này, chàng hết sức lưu ý, đảo mắt nhìn ra bốn phía, chạy đi một lúc, bằng thời gian thổi chín nôi cơm, thấy trước mặt có đá, có cây.

Tại sa mạc, vùng nào có đá, có cây dù ít, cũng là một cảnh thiên đường cả. Có đá là ít cát, có cây là có nước.

Tại sa mạc, không có cát là ít nóng, có nước là không sợ ánh thái dương thiêu đốt đến khô người.

Nơi đây là bản dinh của bọn phản thần Quy Tư quốc?

Nhưng chàng nhìn mãi chẳng thấy nóc lều.

Tiểu Phi càng thêm nghi hoặc. Chàng mọp người sát nền cát, như con chó săn dùng tai mắt mũi quan sát, tìm tòi, nghe ngóng.

Bỗng chàng lấy ngón tay moi cát.

Dù tay không, chàng cũng moi được sâu như thường nhờ công lực quá mạnh.

Chỉ mấy phút sau, chàng nhặt lên mấy thanh củi, những thanh củi cháy dở, được dập tắt vì nấu nướng đã xong.

Chàng nhặt được nôi, chàng tìm được củi, chứng tỏ nơi đây có người ở. Mà người thì hẳn là bọn phản thần của Quy Tư quốc, có lẽ hành tung bại lộ nên chúng tản cư vội vàng đi nơi khác.

Chúng đi, lều cuốn, đồ vật dọn, chẳng còn lưu lại một dấu vết nào.

Cơ Băng Nhận có tìm ra nơi này chẳng? Hẳn có chạm mặt bọn này chẳng? Nếu chạm mặt rồi, hẳn đơn độc, chúng lại đông, hẳn có bị chúng hãm hại chẳng?

Tiểu Phi khẩn trương vô cùng.

Chợt chàng nhận ra hai dấu chân.

Tại sa mạc, dấu chân in trên cát chỉ trong một thời gian ngắn bị xoá mất, vì gió lửa cát mới, khoả lấp nhanh chóng.

Nhưng hai dấu chân này lại in ngay trên đó, tuy không sâu lắm cũng thấy được rõ ràng.

Ấn chân trên đá, lưu dấu lại, người nào đó hẳn có công lực phi thường. Nhưng người đó vì mục đích gì lại cố ý lưu dấu chân?

Bởi, có cố ý mới ấn chân lưu dấu trên đá, chứ nếu không thì làm chi cho phí công?

Tiểu Phi nghĩ thầm:

-Có phải Cơ Băng Nhận chăng? Ta ước đoán như thế này, hắn đến đây, nắp mình nơi tảng đá do thám, bất ngờ cao thủ trong cánh đối lập phát hiện ra hắn. Hắn chợt nghĩ ra hắn đơn thân độc mã không tránh khỏi động thủ. Hắn bèn ấn chân ghi dấu cho ta biết là hắn có đến đây.

Chàng đứng lên bước đến xem, thấy đôi chân chỉ về hướng Tây.

Tiểu Phi lại nghĩ:

-Đúng là dấu chân của Cơ Băng Nhận. Hắn đang chuyên chú giao đấu, tinh thần khẩn trương, nếu không ấn mạnh chân, dấu lưu lại rất cạn, dấu chỉ về hướng Tây, điều đó chứng tỏ hắn và địch đi về hướng Tây.

Lập tức chàng theo hướng Tây chạy đi.

Nhưng vừa chạy được vài mươi trượng, chàng dừng chân lại kêu khẽ:

-Không phải!

Cơ Băng Nhận cũng có cái tật rất nặng như Hồ Thiết Hoa. Khi hắn quyết tử chiến với ai, thì không muốn bằng hữu tiếp sức, một mình hắn giao đấu, thắng bại mặc hắn. Hắn mượn tên võ sĩ của Quy Tư Vương thay thế trên giường là không muốn cho Tiểu Phi phát giác ra sự vắng mặt của hắn sớm, và như vậy là hắn không muốn Tiểu Phi can thiệp vào việc làm của hắn. Thì làm gì hắn lưu dấu chân lại chỉ dẫn phương hướng cho chàng chạy theo hắn?

Tiểu Phi thở dài, quay mình trở lại chỗ cũ.

Chàng đặt chân lên dai dấu chân, mặt hướng về phía Tây, nghĩ ngợi mông lung.

Cơ Băng Nhận thừa hiểu thế nào ta cũng tìm đến đây nên lưu dấu chân để ngầm cho ta biết là hắn có mặt tại nơi đây. Nhưng hắn không muốn ta can thiệp vào hành động của hắn. Do đó, hắn cố ý lưu dấu chân để làm sai lệch sự truy tìm của ta. Như thế, hắn và tên cao thủ thích khách kia đưa nhau đến nơi nào?

Phía Nam, đương nhiên chàng không thể đi về phía đó bởi chàng từ phía đó đến đây. Phía Tây, đương nhiên cũng chẳng phải. Chỉ còn hướng Đông và hướng Bắc. Trong hai hướng đó, chàng phải chọn hướng nào?

Bỗng chàng nghĩ đến một việc. Bình sinh, Cơ Băng Nhận rất sợ ánh thái dương chiếu vào mắt. Tại nhà hắn có tật ngủ quá trưa, càng trưa càng tốt, cốt tránh dương quang. Có khi hắn còn thức tròn đêm, để ngủ trừ vào ngày, như vậy hắn tránh được ánh nắng làm xốn mắt.

Và hiện tại, ngày vừa lên, dương quang từ hướng Đông chiếu tới, hiển nhiên Cơ Băng Nhận không thể chạy về hướng Đông. Chỉ còn hướng Bắc thôi.

Tuy sự suy luận đó không hoàn toàn đúng, ong ít ra cũng hợp lý và Tiểu Phi phải thử xem.

Chàng liền giở thuật khinh công phóng mình về hướng Bắc.

Mấy hôm nay, chàng đã biết cái khổ thiếu nước tại sa mạc như thế nào, nên dù ở tại lều của Quy Tư Vương, chàng vẫn đeo bên mình một chiếc bầu bằng da dê chứa đầy nước.

Chàng vừa ngậm mấy hơi nước, vừa chạy đi.

Độ hai dặm đường, chàng trông thấy mấy bụi cây xương rồng. Những bụi cây đó bị dập, bị quật ngã nhiều đoạn văng ra xa xa.

Tiểu Phi nhặt một đoạn, cầm lên xem.

Chỗ đứt trơn tru chứng tỏ vật gì sắc bén chém phốt qua. Nhìn một lúc, chàng thở dài thốt với mình:

-Kiếm! Một nhát kiếm tuyệt diệu! Kẽ nào chém ra một nhát kiếm này, hẳn phải là một kiếm khách kỳ tài, một đối thủ đáng sợ cho Cơ Băng Nhận!

Chàng đâm lo cho Cơ Băng Nhận.

Chàng nhặt một đoạn xương rồng khác, cầm lên xem. Chỗ đứt bầy nhầy, chứng tỏ một vật gì thô, to hơn kiếm quật ngang, mà Cơ Băng Nhận lại sử dụng phán quan bút.

Chàng quan sát một lúc, rồi thở phào tự thốt:

-Đánh nhau nửa ngày mà Cơ Băng Nhận không mảy may giảm sút công lực. Thì ra trong mấy năm nay hẳn vẫn luyện tập không ngừng. Ta cứ tưởng hẳn giàu rồi, lo hưởng hơn lo luyện võ!

Họ đang cơn ác đấu với nhau, vô tình chạm phải mấy bụi cây xương rồng. Hay là họ quật ngã xương rồng với mục đích khác? Có lẽ họ tìm nước uống? Nước trong xương rồng uống được sao?

Tiểu Phi không cần biết việc đó, chàng chỉ mong là mình chọn hướng không sai. Chàng lại ngậm mấy hơi nước, chàng uống dự phòng chứ không phải quá khát vì mới uống cách không lâu.

Chàng đoán là sẽ gặp Cơ băng Nhận trong phút giây và rất có thể chàng thay thế Cơ Băng Nhận, giao đấu với thích khách cao thủ đó, nên uống nước trước cho thoả người, và chịu đựng lâu hơn nếu cuộc đấu kéo dài.

Rồi chàng chạy đi, dĩ nhiên vẫn theo hướng Bắc.

Không lâu lắm, chàng thấy trước mặt một gò cát cao chừng mười lăm trượng.

Tại sa mạc, trò thương hải lang điền luôn khai diễn, mỗi ngày mỗi có, có nhiều ở khắp nơi.

Gió trước lùa cát tạo thành gò, gió sau xoá nhoà tạo nên gò khác. Gò cát như cố chân du lịch khắp sa mạc, gò cát nhe có phép hoá thân, lúc to, lúc nhỏ, lúc hiện thành đoàn, lúc một đứng trơ trơ...

Gò cát nơi sa mạc biến đổi nhanh chóng hơn bọt bể.

Đương nhiên những gò cát đó rất bở, ai đứng trên gò, nếu không theo cát lún mà chìm sâu trong cát, thì cũng phải rơi chuồi.

Mà bị rơi chuồi như thế, là có nhiều khả năng bị cát chôn vùi. Một cái nguy trong muôn ngàn cái nguy khác, cho nên khách lữ hành về vùng quan ngoại xem sa mạc như cảnh chết.

Cảnh tự nó, chết đã đành, mà người lạc lõng trong cảnh đó cũng chết luôn.

Nó có nhiều sát cơ, chứ không như vùng mộ địa trầm trầm tử khí.

Vận khí đề thân, Tiểu Phi bay mình lên ngọn đồi, đáp xuống nhẹ hơn chiếc lá rơi.

Từ nơi đó, chàng nhìn ra xa xa khắp bốn phía.

Trong tầm mắt chàng có vô số gò cát nhỏ to nhỏ lên. Trong số đó, có một gò có đá, có cây, như địa điểm chàng khám phá vừa rồi.

Đúng ra tại sa mạc, chẳng phải là mọi cây cỏ không phát sanh được, có điều những cây cỏ mọc tại đây, thuộc một vài loại khác thường, và cây cỏ nào mọc được, dĩ nhiên không nảy nở cao lớn nổi.

Bỗng, một tiếng coong ngân lên, rồi một ánh bạc chớp lên nơi phía sau mấy tảng đá, chớp lên rồi tắt liền. Một làn kiếm chớp.

Tiểu Phi như con én liệng, bay vút xuống đồi cát rồi vọt mình chạy tới.

Chàng không dám cất tiếng gọi, bởi khi cao thủ giao đấu, điều tối kỵ là một sự phân tâm. Nếu chàng lên tiếng là Cơ Băng Nhận sẽ bị kinh động mạnh, tâm thần mất ngưng trọng là lộ sơ hở liền.

Như vậy là không tránh được nguy hiểm!

Nhưng lạ lùng thay, chạy đến nơi, Tiểu Phi không thấy một bóng người nào cả. Ở tại đó mọc lúa thưa, bị kiếm chém ta đầu một khoảng rộng.

Tiểu Phi phải thán phục kiếm pháp của người nào đó. Và chàng nhìn nhận Hắc Hâu Tôn Không, Tư Đồ Lưu Tinh không khoa trương chút nào.

Bỗng một tiếng coong nữa vang lên. Tiếng vang của hai vật bằng thép chạm vào nhau.

Tiểu Phi vọt mình về phía có tiếng vang.

Nơi đó, vẫn không có một bóng người. Đá vỡ vụn lỏng chỏng rớt mặt đất.

Có lẽ một tảng đất đã bị phán quan bút của Cơ Băng Nhận đập trúng mới vỡ vụn như vậy, chứ kiếm thì chỉ lát tảng đá thôi, không vỡ vụn được.

Đoán như vậy, Tiểu Phi đỡ lo, bởi khí lực của Cơ Băng Nhận vẫn còn dồi dào.

Và chàng cũng nhận ra là công lực của Cơ Băng Nhận vượt tiến xa hơn mức độ ngày trước.

Dù chàng chưa thấy người cũng đoán ra là cuộc chiến ác liệt phi thường.

Họ vừa đánh vừa di chuyển trận địa, họ đã đi qua mấy dặm đường, trong khoảng đường đó, họ vẫn không ngừng giao thủ. Hơn nữa họ đánh nhau quá hăng, trận địa càng di động, thời gian càng trôi qua, họ càng đánh nhau càng hăng say, qua mỗi nơi, họ đều lưu dấu những xuất lực phi thường.

Họ đã giao đấu hơn nửa ngày rồi, từ lúc bình minh chưa lên, mãi đến bây giờ. Và họ như đồng tài, đồng sức, chưa bận nào chiếm được thế thượng phong.

Tiểu Phi không còn khẩn cấp nữa, bởi chàng có khẩn cấp cũng vô ích. Đã không tìm ra họ ngay, mà dù có tìm ra, chàng cũng chẳng làm được gì hơn là bàng quan toạ thị.

Cơ Bằng Nhận có khi nào chấp nhận cho chàng tiếp sức? Hơn nữa hấn sợ chàng tiếp sức, rồi bức dọc, rồi lo ngại, đâm ra hoang mang...

Cho nên Tiểu Phi trầm tĩnh lại, lắng lẽ nghe ngóng, một lúc sau chàng lại nghe tiếng thép chạm nhau, từ phí ắt vọng lại.

Lần này, chàng không vọt đến nữa, mà chỉ qua phía hữu đi vòng qua, chàng định xuất hiện thành linh ngăn chặn, bắt buộc họ phải dừng tay.

Nhưng, cũng như hai lần trước, chàng chẳng thấy một bóng người nào.

Cả hai đã di chuyển mặt trận đến một nơi khác.

Tiểu Phi cười khổ lắc đầu.

Đột nhiên chàng biến sắc mặt, trên mặt cát có mấy dấu máu, máu đã biến màu.

Nếu là Hồ Thiết Hoa, thì y không khẩn cấp như Tiểu Phi, chỉ vì y cho những dấu máu đó là của thích khách.

Nhưng Tiểu Phi lại nghĩ khác.

Chàng cho rằng phán quan bút của Cơ Bằng Nhận chạm trúng địch, thì địch phải ngã, ngã rồi thì đứng lên không nổi mà chạy đi.

Như vậy nếu máu là của địch, thì máu phải đọng lại một chỗ, chẳng khi nào rơi rải khắp nơi, kéo thành một đường dài.

Chàng chàng khẩn cấp, song không dám hô hoán lên, bởi hiện tại Cơ Bằng Nhận đã thọ thương, và biết đâu thương thế lại không nặng? Nếu hấn phân tâm thì tức khắc hấn phải bị đối phương hạ.

Chàng đang quan sát những dấu máu, chợt hai bóng người từ phía sau đồi cát phía trước mặt vọt ra.

Cả hai vũ lộng binh khí như bão lửa gió cuốn. Vũ khí của họ tạo thành bức tường dày, bao bọc quanh họ một giọt nước không lọt vào nổi.

Tuy vậy, vũ khí không chạm vào nhau chẳng có một tiếng động nào vang lên ngoài tiếng gió vù vù.

Họ giao đấu với nhau hơn nửa ngày, họ đã hiểu chiêu thức của nhau. Đối phương vừa chớp tay là đấu thủ biết ngay chiêu gì sẽ được phát xuất, nên cả hai hoá giải chiêu công của nhau rất dễ dàng.

Do đó muốn chiếm phần thắng, họ phải xuất thủ nhanh và muốn giữ khỏi bại, họ phải hoá giải nhanh.

Họ đánh nhau toàn dùng chiêu độc.

Tiểu Phi nhận ra, cả hai có phần cào hoảng loạn, họ quá hăng say, nên không còn giữ đúng quy củ.

Y phục của họ xốc xếch trông thảm vô cùng. Đầu mình, mặt mũi, nơi nào cũng có cát bám, cát quện mồ hôi đóng bết lại làm cả hai mất cả oai phong của cao thủ võ lâm.

Họ như hai con chó những nước lặn mình trên cát cho mau khô mình, nhưng họ là người nên giống hai con quỷ hơn là chó.

Nếu không nhận ra chiếc phán quan bút, thì Tiểu Phi không thể nhìn được người nào Cơ Băng Nhận.

Cơ Băng Nhận xé chéo áo rít vết thương, nơi đầu vai chiếc áo đầm ướt máu. Đúng là hắn bị đối phương chém trúng một nhát kiếm.

Nhưng, đang lúc giao đấu, hắn làm sao rít vết thương? Chẳng lẽ đối phương dừng tay, chờ hắn băng bó xong mới tiếp tục cuộc chiến?

Họ đánh nhau hơn nửa ngày, rồi họ mướn tài nhau, họ tiếc thương nhau? Thành ra một người thọ thương, người kia không thừa thế hạ thủ.

Nhìn vào cuộc đấu, Tiểu Phi lại thấy họ trí mạng với nhau, rõ ràng chẳng bên nào chịu nhượng bên nào, họ không có vẻ gì gọi là nường tình cho nhau cả. Như vậy nghĩa là sao?

Tiểu Phi hết sức kỳ quái.

Chàng nhận ra Cơ Băng Nhận thừa sức cầm cự một lúc nữa, nếu chàng ra mặt tiếp trợ, hắn sẽ cự nự.

Chàng quan sát kiếm pháp của người kia, thấy y chỉ dùng hai cổ tay và bàn tay vùng kiếm, còn thì từ khuỷu tay trở vào, không nhúc nhích.

Kiểm pháp đó, tại Trung Nguyên chỉ có một người sở trường, người đó là Trung Nguyên Nhất Điểm Hồng. Bất quá y không có tuyệt chiêu Nhất kiếm phong hầu như Nhất Điểm Hồng.

Ngày trước chàng từng thấy Nhất Điểm Hồng giết người chỉ bằng một chiêu duy nhất, mũi kiếm đâm vào yết hầu, không sai lệch một ly, không sâu hay cạn hơn một ly. Và kẻ bị giết chỉ chảy một giọt máu thôi.

Tiểu Phi hết sức hoài nghi. Chàng tự hỏi người này có quan hệ chi chằng với Nhất Điểm Hồng!

Dù không là đồng môn của Nhất Điểm Hồng, ít ra cả hai cùng có một tương quan nào đó.

Vừa lúc đó, chàng bắt gặp ánh mắt của y.

Ánh mắt vừa lạnh lùng, vừa tàn khốc, đôi tròng trắng đã chẳng có một điểm đen. ánh mắt đó ngoài Trung Nguyên Nhất Điểm Hồng ra, chẳng một ai khác có được.

Tiểu Phi vừa mừng vừa sợ.

Chàng suýt buột miệng kêu lên.

Bỗng Nhất Điểm Hồng chong kiếm nơi ngực, rồi từ ngực đâm tới. Cơ Băng Nhận lập tức chấp song bút thành chữ thập. Đó là chiêu Thập tự phong môn.

Chiêu đó là một chiêu chuyên về thủ, song Cơ Băng Nhận phát xuất thì nó lại khác, gồm cả thủ lẫn công.

Tiểu Phi thấy Cơ Băng Nhận phát xuất một chiêu kỳ diệu như vậy, thay vì mừng, chàng lại sợ hãi đến toát mồ hôi lạnh bởi thế công của Nhất Điểm Hồng là một thế dụ địch. Kiếm pháp của y khác hẳn các loại kiếm pháp khác trên giang hồ. Y dùng cổ tay vung kiếm, chứ không dùng trọn cánh tay nên những nhát kiếm đánh ra, tùy thời tùy thế mà biến hoá hết sức nhanh chóng, y chỉ cần nhích cổ tay một chút là thanh kiếm chuyển mình, đương nhiên phải nhanh hơn một người nhắc động trọn cánh tay.

Cái chiêu của Cơ Băng Nhận vốn là một chiêu thủ, mà hắn lại kiêm luôn công, diệu thì có diệu thật, song công lực của hắn không tập trung vào một thế thủ trọn vẹn, trái lại phải phân chia cho thế công phần nào, do đó công thì yếu mà thủ cũng không đủ.

Đem chiêu Thập tự phong môn đối phó với tay kiếm nào khác thì có thể thủ thắng, bởi kiếm pháp xuất trọn cái đà và hai chiếc phán quan bút nhấp lại đúng lúc như hai lưỡi kéo kẹp cứng thanh kiếm. Song Nhất Điểm Hồng khi nào lại để cho thanh kiếm đi trọn đà. Y đâm ra nửa chừng là nhích cổ tay, chuyển hướng mũi kiếm, thay vì đâm thẳng, y lại lách kiếm qua một bên rồi từ đó đâm thốc lên.

Như vậy chiêu thức của Cơ Băng Nhận gần như vô dụng, gọng kéo có nhấp lại cũng chỉ nhấp trong khoảng không, còn mũi kiếm của Nhất Điểm Hồng lại đâm thẳng vào yết hầu Cơ Băng Nhận.

-----oOo-----